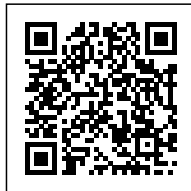

TÂM SEN GIỮA ĐỜI

Tâm sen một đóa giữa đời giông bão đảo điên, kẻ hiền nhân cần phải cầu lấy chân tâm sáng lợi. Hòa mình vào dòng kệ kinh phước báu của thiền môn, lòng không động, tình chẳng lụy vương, vô minh một chốc khói tan giữa trời.

Tác giả: **Kim Thu** - *Trường Tiểu học Kim Hòa B*

Đời người như một giấc chiêm bao, sinh - lão - bệnh - tử là điều hiển nhiên không ai tránh khỏi,

cuối con đường bóng xế ngã chiều ta rời bỏ nơi đây với bàn tay không. Thế sự đời lại lắm uẩn khúc khó lường trước, thọ báo luân hồi thì liên miên bất tận như cái ách đã quàng sẵn trên thân. Sống nay chết mai, cuộc sống vô thường nối tiếp đi qua.

Thân ta chỉ là giả tạm cõi trần, trút tàn hơi thở là trở về cát bụi, đến với thế giới không gì ngoài tấm thân nhỏ bé khi trở về mang hình hài trả lại đất mẹ mà thôi. Sự sống này đây có bao người ý thức được chính mình hay chỉ là đang tạm bợ sống qua ngày đoạn tháng, mặc cho chiếc thuyền đời trôi dạt bất định. Hết neo bên này lại nương bờ bến khác, họ chưa thật sự sống bao giờ.

Những cam go cuộc đời đôi khi ập đến làm đời ta chao đảo, tâm ta như chiếc lá bị cuốn xoáy giữa dòng, bên trong bên đục khó lòng phân minh. Vậy nên ta cần giữ lấy tâm sen sẵn có từ muôn ngàn kiếp trong ta, giữa dòng đời ta mới có thể vững lái tay chèo.

Hơn hai ngàn năm trăm năm trước, đức Phật đã chỉ bày rành rõ, rằng thế gian này là ảo ảnh huyễn hư, không có gì là thật cả chỉ là duyên hợp tụ lại mà thành. Tất cả chỉ là vô minh biến chuyển. Đến với thế giới này mỗi một người đã chất đầy chiếc túi a lại da những hạt giống tốt và xấu, những [nghiệp báo thiện và ác](#) đã giành sẵn con đường cùng với việc thọ tác của kiếp này.

Tạo nhân sẽ kết quả mà thôi, đã biết rõ rồi chớ nên đem tâm buồn lấy ba đồng nãi nê nhân

kéo lại mắc quàng sợi dây rối rắm mãi mãi bất định. Bởi vì “Thiện ác đáo đầu chung hữu báo”.

Do nghiệp mà đến, do nghiệp mà đi. Bài toán lai khứ là một quy luật bất biến, bất kể chúng ta ở địa vị thân phận nào vậy nên mới biết vòng tròn luân hồi chẳng chừa một ai, tấm lưới cuộc đời đã căng sẵn giữa trời và đời ta như cánh chim bé nhỏ với đôi cánh mảnh khảnh yếu ớt chẳng biết khi nào sa vào lưới đục trời mê. Xét cho kĩ cuộc đời này có vạ lối đi về thì lòng người cũng muôn nẻo ghét thương.

Chung quy lại cũng do tâm mình bất định mà nên, mọi việc xảy ra thấy như cái thân ta hành động mà suy cho cùng là do ông chủ “tâm” sai sử mọi bề. Đừng bao giờ tìm kiếm cái nguyên cố gì ở ngoài mình, thôi đổ lỗi hoàn cảnh hoặc đổ thừa số phận. Hoàn cảnh và số phận ấy từ đâu mà đến chẳng phải do tâm ta đưa đến hết tất cả ư.

Một kẻ trộm cắp bao giờ mà chẳng đổ cho người cái tội khoe mã, làm y phải thềm vật chất ấy mà sinh lòng tham rồi sa chân sảy lối. Nếu trong lòng hẳn không có máu tham sẵn thì ngàn muôn bạc triệu trước mắt chẳng động được tâm mình.

“Cơ hội biến kẻ tham thành kẻ cắp” là vậy. Đừng thấy những ý nghĩ lạc lăm nhỏ nhoi mà dễ dui cho là chẳng đáng, cái lớn cũng từ cái nhỏ, khi nó cứ được lặp đi lặp lại mãi trong đầu thì sẽ hình thành một vết sẹo. Chỉ gặp đủ duyên là có thể phát triển ra việc làm.

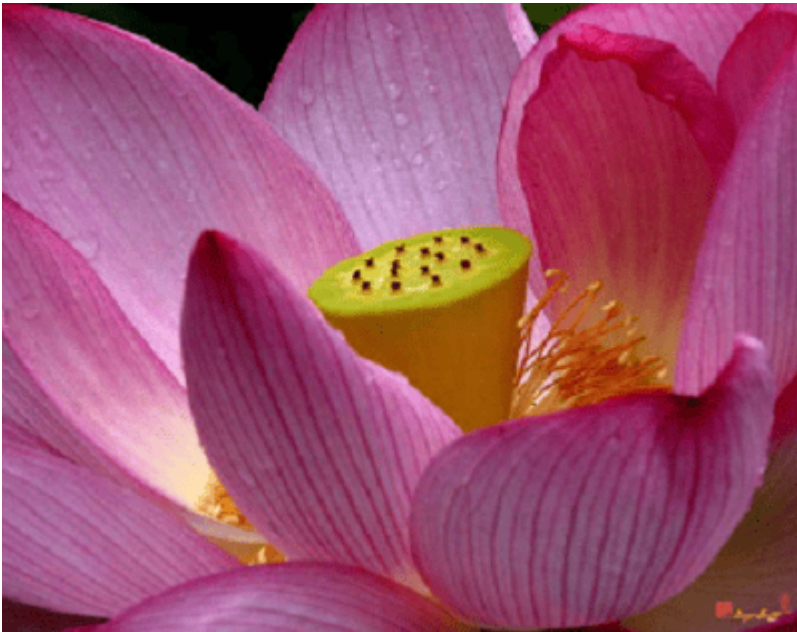
Nên “đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà làm”. Việc đời cứ

tiệm tiến mà lui tới, người thế gian lại chẳng hề nhận chân được lý lẽ tuyệt đối này. Với công việc nương rẫy lúc nào ta cũng miệt mài trầy cỏ, phát quang đám cây tạp nhạp cho sạch sẽ thoáng đãng cho sự phát triển của cây lúa, cây cà được dễ dàng và tươi tốt không bị sự cản trở của các yếu tố xung quanh không đáng có.

Rồi ta lại chăm bón coi sóc hằng ngày hằng bữa cho đến ngày ra hoa kết quả, bội thu ngày vụ. Thế thì, tại sao chúng ta lại thờ ơ với việc mài giũa chân tâm của mình, phó mặc cho nó trôi nổi theo ngọn sóng thị phi giữa đời, tại sao chúng ta không cẩn thận lau chùi bản tâm cho sáng, nếu tâm ta đã sáng thì thân thể này cũng được bằng an. Việc chặn giữ con tâm như chặn giữ con trâu cho được rọt ráo chớ nên để nó sa chân lỡ bước qua đám ruộng kế bên.

Nhưng ngặt nỗi tâm mình thì quá ư biến chuyển không ngừng, sáng nắng chiều mưa, ghét thương hận oán cứ liên miên dằng dặc, biết lối nẻo nào mà gỡ rối đây. Ta biết được rằng tâm là đầu mối, thì cứ mọi việc giữ chặt con tâm mà làm. Giữa đường đời muôn nẻo, chông gai và thử thách đã lót sẵn dưới bàn chân ta, ta chẳng thể nào tránh được. Hãy nhìn nhận thực tế để biết cách sống với hiện thực này. Chỉ khi nào làm được như thế tâm chúng ta mới có thể an định, mới tự mình cứu được mình.

Hãy bòn mót hạt giống thiện tâm dù nhỏ đến bụi nào giống như việc đãi cát tìm vàng, dần dần sự thu thập những cái nhỏ ấy hiệp lại sẽ làm dày bản tâm sáng lạng của mình. Nó sẽ làm ngọn đèn “tỏ rạng” soi đường cho chúng ta đi, không còn bóng tối miên trường chỉ còn lại hào quang của Chân Như.

Chúng ta nên biết rằng, một giọt nước con có thể khắc được những phiến đá núi hay như người thường bảo một bước chân là ngắn nhưng nhiều bước chân hiệp lại thì ngàn dặm cũng không xa. Hãy làm và làm thật lặng lẽ, đều đều không thối chuyển.

Đối với việc tu tâm thì lại càng phải cẩn trọng. Sắc thái của tâm khó mà nắm bắt có thể ví như con tắc kè hoa luân phiên chuyển sắc theo màu của cây cối. Tâm ta cũng vậy, gặp cảnh nghịch thì sân, hận nổi lên, gặp cảnh thuận thì lạc, ái tràn trề.

Vòng tròn này như một cái gông xiềng khép kín nhốt con người vào trong bể dục sông mê. Đã hiểu rồi sao ta cứ nhởn nhơ với vận mệnh bản thân, hiểu biết mà không thực hành thì ngàn

năm hóa đá vẫn còn tro đó, chẳng đi được tới đâu cả. Tâm- một cái bị thật vi diệu, điều hành trọn cả vòng quay bánh xe luân hồi của kiếp sống, đẩy đưa con người chông chênh mãi mãi theo cái gọi là nghiệp cảm tiền-hiện-lai, trượt dài con dốc vô minh khổ não.

Tâm ta là Phật chứ không hai, chẳng thể nào tìm kiếm được bên ngoài. *“Tâm ta như nước Di Đà như trăng, nước trong trăng hiện”* Giữ được tâm sáng là đã thấy Phật là đã đặt bước chân vào bờ bến bên kia. Thế nên, tâm sen một đóa giữa đời giông bão đảo điên, kẻ hiền nhân cần phải cầu lấy chân tâm sáng lợi. Hòa mình vào dòng kệ kinh phước báu cửa thiền môn, lòng không động, tình chẳng lụy vương, vô minh một chốc khói tan giữa trời.

Tâm ta đã lặng, không vọng tưởng lăng xăng không cầu được cầu mất, chẳng phiền ham muốn cõi mộng trần gian, mọi thứ vắng bật, rỗng lặng, thử hỏi giữa đời này còn có gì làm lay chuyển được. Và thế, trong giây phút đó, mọi lý sự trên đời được dung thông tỏ ngộ. Con đường tự giác càng gần hơn. Tâm là **tâm bồ đề** đạt đạo vô thượng, con tâm thấu đáo như con trăng đầy nơi rừng SaLa ngày ấy như đóa sen hồng vươn lên từ bùn đất chẳng bị lu xú bởi bùn lầy nhân thế.

Tác giả: **Kim Thu** - Trường Tiểu học Kim Hòa B, ấp Kim Hòa, xã Kim Hòa, huyện Cầu Ngang, tỉnh Trà Vinh.